Ce lucru minunat este să fii iubit

On Aprilie 26, 2012

Orice om născut creștin are obligația și onoarea de a sprijini lucrarea lui Dumnezeu într-un mod sistematic, ca pe o încercare de a se împăca cu trecutul și cu ce a rămas acolo.

Am întâlnit pe stradă un tânăr foarte sărac care iubea. Avea o pălărie veche, haine roase, coatele găurite. Ghetele îi erau pline de apă și inima îi era plină de stele.

Ce lucru minunat este să fii iubit ! Nu există decât un singur lucru mai minunat: să iubești ! Inima, trecând prin iubire, devine eroică. Nu mai este alcătuită decât din puritate. Nu se mai reazemă decât pe ceea ce e mare și înalt. În ea nu poate încolți nici un gând nevrednic, cum nu pot crește urzici pe un ghețar. Sufletul înalt și senin, neatins de patimi și emoții josnice, care domină viața și umbrele lumii acesteia, nebuniile, minciunile, urile, vanitățile, mizeriile, locuiește în albastrul cerului și nu mai simte decât zguduirile adânci și subterane ale destinului, așa cum culmea munților simte cutremurele de pământ.

Soarele s-ar stinge dacă n-ar mai iubi nimeni.

Inimi adânci, spirite înțelepte, luați viața așa cum a făcut-o Dumnezeu ! E o încercare îndelungată, o pregătire neînțeleasă pentru un destin necunoscut. Destinul acesta, cel adevărat, începe la om o dată cu prima treaptă dinăuntrul mormântului. Atunci se ivește ceva în fața ochilor și începe să se zărească veșnicia. Gândiți-vă la cuvântul acesta: veșnicie. Cei vii văd durata. Numai morții văd veșnicia. Până atunci iubiți și suferiți, nădăjduiți și gândiți.

*Vai de cel care n-a iubit decât trupul, forme, aparențe. Moartea îi va lua totul. El va fi uitat și își va pierde nemurirea. Încercați să iubiți suflete, le veți regăsi trupul. **

Leadership: Luciditatea pe care ți-o aduce adâncul sufletului în care îl întâlnești pe Dumnezeu este forma în care se exercită privirea ta introspectivă asupra unui destin frânt, ruinat, dar nu și lipsit de speranță?

Singura putere care propulsează omul la alt nivel, spre maturitate, spre credință, spre piscul inteligenței, pe durata unei vieți pe care sufletul mărinimos o primește prin pocăință, este virtutea purității. În această direcție, drumul pare a fi pregătit nu atât de sărăcia aceea care poate să te coboare până la ultima treaptă, putând să devii ultimul nenorocit din cauza ei. Ci de sărăcia care poate să transforme necesitatea în virtute, devenind un răspuns la întrebarea: cât de mult pot să mă forțez să rezist în fața durerii și a deșertăciunilor lumești?

A studia fenomenul sărăciei ca fapt uman de proporții vaste, cercetând atât inimile bune, cât și cele rele, credincioșii și necredincioșii, fără a ține seama de munca cu propria cultivare intelectuală și sufletească, pare a fi ca un fel de carte pe care vrei s-o citești fără creion în mână, fără să subliniezi cele mai importante aspecte ale responsabilității: justificarea faptelor și verificabilitatea lor. Nu poți să citești fără să iei aminte la tine însuți, fără să înțelegi experiența altora, la fel cum nu poți să citești mult fără să îți obosești absolut deloc ochii.

Opera valorează mai mult decât omul, spunea pictorul Eugene Delacroix. Şi cred că nu se înșela, fiindcă cele mai importante aspecte ale versiunii propriei tale ființe, în fața valorilor care te pot ajuta să reușești în viață (precum corectitudinea, libertatea, adevărul, binele,

demnitatea, deschiderea, implicarea), trebuie să fie trecute prin filtrul unei minți sănătoase și a unei inimi sensibile. Opera evoluției tale de la materialitate la spiritualitate are ca bază de susținere utilizarea întregului potențial de transformare a anxietăților și momentelor tensionante din viață într-o modalitate creativă de a te redescoperi și a afla ce ai putea face pentru a te simți împlinit.

Aici este diferența dintre oameni, în acord cu adâncul sufletului, și nimic nu-i poate diferenția mai mult decât întâlnirea cu Dumnezeu în necunoscut. Unii acceptă sărăcia ca pe o bună ocazie pentru evoluție, găsindu-și tăria de a înfăptui adevărata lucrare a lui Dumnezeu care este în strânsă legătură cu natura minții, natura propriei forțe ,intelectual-creatoare.

Bogăția lenevește omul tânăr, îl seacă de orice sens. În tinerețe, numai sărăcia, puritatea și speranța sunt ajutoarele de baza înscrise în efortul de a primi lucrarea lui Dumnezeu. Iar adevărata credință se reduce la știință: descoperire, creație, inventică și reinventare. Numai tinerețea înfăptuiește schimbarea, bătrânețea doar o maschează.

Opera întregului sistem creștin uman se conformează maturității și virtuții purității, forțând într-un mod realist faptul omului de a fi măreț prin capacitatea de a lua aminte la viața sufletului său supusă idealului de a ierta, de a lumina în întuneric, de a transforma suferința în putere și înțelepciune.

Ce lucru minunat este să fii iubit de Dumnezeu nu atât pentru condiția ta umilă, ci pentru depășirea acestei condiții prin credință. Iar credința este o încercare îndelungată, o pregătire neînțeleasă pentru un destin puternic, capabil să șteargă limita dintre triumf și plânsul convulsiv, și care să extindă uniunea eternă dintre vis și realitate.

* Notă: Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură și artă, 1960.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-lucru-minunat-este-sa-fii-iubit.html